

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1903.

Leto IV.

Pesem o Američanih.

1.

„Z Bogom, mati, z Bogom, očka,
z Bogom sestra, dragi brat;
gremo tja čez širno morje,
sreče boljše si iskat . . .“

Tak so peli . . . A čez morje
nesle so jih ladje tri;
vsi so šli, vsi krepki fantje,
mi ostali smo sami . . .

„Aj, v Ameriki-deželi —
tam je pa zares lepo,
aj, v Ameriki-deželi
žarno kopljejo zlato . . .“

Pa nam bodo pošiljali
žarnega zlata, srebra,
in obogateli bomo
vsi do zadnjega doma.“

Vsi tako po beli vasi
bajno govorili so,
a na ladjah mladi fantje
žalostni tožili so:

„Ah, morda nikdar več dragih
ne ugledam starišev,
ah, morda nikdar ne vidim
milih več tovarišev . . .“

In čez morje, širno morje
nesle so jih ladje tri . . .
Vsi so šli, vsi krepki fantje,
mi ostali smo sami . . .

2.

Pa izstopili, pa izstopili
fantje mladi so,
pa po zelenih ameriških tleh
dalje odšli so . . .

„Hej, ti Amerika, širna Amerika,
boš nas redila? —
Pridne in krepke si delavce
v nas pridobila . . .“

Pa so šli dalje po poti neznanem,
v srcu vsem žalost, bridkost . . .
„Kje ste, vsi tisti lepi časi,
kje domovina, prostost?“

In dalje so šli . . . Glej, po gozdih zelenih
pa ptičice pele so,
pred njimi, za njimi ob poti neznanem
pa rože cvetele so . . .

Strninski.

